

gaan we gebarenspeletjes doen. Het gaat als volgt: 'Twee handjes op de tafel, twee handjes in je zij – twee handjes op je schouders en hoofdje allebei – nu maken wij een vuistje, zo stevig als maar kan – daar gaan wij dan mee trommelen, van rommele, rommele, bom – de duimen zijn de dikste, de pinken zijn maar klein – nu mogen beide handjes op je ruggetje zijn – en hier is Piet, en hier is Jan – daar komen zij allebei weer an'. En dan gaat het weer opnieuw. De kinderen vinden dit het leukste spelletje en willen de gebaren graag nadoen. Maar het is best moeilijk om uit te vinden wat je duim en wat je pink is. Na veel herhalen lukt het wel. Met het regenachtige weer mogen we graag een popje in onze armen wiegen. De één heeft Liesje, de ander een paddenstoelpop, een kabouter of een beertje. Zhanar zit met de kleine baby, Valerie propt een pop onder haar trui en Fynne wikkelt Fynnetje in een warme doek. Dan hoor ik al gauw vragen om het 'zingen van buik'. Samen zingen we: 'Suja, suja kindje – o wat ben jij lief – heb jij soms pijn in je buikje – of zijn je voetjes koud – vuurtje zullen wij stoken – papje zullen wij koken – wiegie gaat van zwikkerzwak – voor die kleine dikzak.' Dan wordt het tijd om de klassenkabouter Rikkie welterusten te zeggen en hebben wij nog even tijd om het prentenboek van Sint-Maarten te bekijken. Heeft de kleine beer ook een lantaarn?

TEKST: JUF WILLY

FOTO'S: RAYMOND DEEN
EN MARTIN BOON

Binnen blijven

Het is herfst en omdat het vandaag regent, blijven we lekker binnen. In het speelhuis is het al gauw een drukte van belang. De treinbaan wordt gelegd en de zandbak binnen wordt opengemaakt. Afton gaat alvast appels schillen.

Halverwege de ochtend gaan de maagjes knorren. Maar voor we de bruine boterhammen gaan verdelen, komen de kinderen eerst achter me aan onder het zingen van 'Wie gaat er mee – naar de wc – allemaal een plasje doen'. Nu is er in ons nieuwe onderkomen een heel vreemde wc, die bij het doorspoelen raar gaat brommen. De kinderen staan er verbaasd naar te luisteren. Wat is dat nou? Als ik langs mijn neus weg zeg, dat de wc honger heeft en de papiertjes opeet, besluit Maxime met een blij gezicht: "Maar dat is Holle Bolle Gijs van de Efteling". De kinderen knikken instemmend. En zo is de tijdelijke, geïmproviseerde wc ook weer geaccepteerd. Als we gezellig aan tafel zitten,

